

Beget: l'enigmàtica mort de la Rosa Carrera

JOAN DOMÈNECH MONER > Text

Aquest estiu passat ha fet l'any de la mort de la Rosa Carrera i Vila, un autèntic i singular personatge de Beget, i tothom ha tornat a parlar d'ella. A tots els pobles hi mor gent contínuament, però en un llogarret en progressiu despoblament, una absència més (i significativa) pesa com una llosa, i encara més si la desaparició deixa a tothom desconcertat. Les morts sempre ho són, de desconcertants, fins i tot les previsibles. Però aquelles que no sospitem gens, encara més. La Rosa Carrera va morir l'agost de 2016, als setanta-dos anys.

Nascuda a Beget. Oriünda, per part materna, de Can França, a quatre passes del país veí. Feta a parlar de contrabandistes i maquis i a trescar per aquells camins de mala petja. Acostumada als comentaris de tota mena que sentia a l'hostal de Can Jeroni, que regentaven els seus pares, en Nito, (conegut també com el Sastre, per raó de l'ofici), i la Teresa. Sabia un munt de coses i deia que les volia recollir en un llibret. La Rosa havia tingut sempre les seves originalitats. Estimava els animals i anava carregada de gats i gossos. Sorprenia perquè el seu passeig, amb tota l'arca de Noè, el portava a terme sobretot de nit i, si calia, pel mig del bosc. Deia que no tenia por de res. De por, en canvi, li agradava fer-ne als altres. En ocasió d'una trobada de begetins en un descampat, li recordo haver-se presentat, de sobte, disfressada amb una capa de pastor fosca que li tapava la cara. La mainada fugia i els grans, al cap d'una estona de dubtar, vam acabar identificant-la. Aquestes i altres actituds i el seu propi comentari

>> La Rosa Carrera, assenyalada amb una fletxa, durant la seva etapa escolar a Beget.

(hem de creure que irònic) assegurant que entenia de bruixeria, li acabaven de donar un perfil singular. Ara, d'ençà d'un temps, vivia a Olot, al Madevall, prop de la Moixina. L'hostal de Can Jeroni el porta un familiar seu. Pujava, però, de tant en tant, a veure la gent de Beget, en especial el 23 d'agost, dia del seu sant, i convidava a celebrar-lo amb ella. Portava capses de galetes i safates amb coques i n'oferia a tothom. No hi faltava el cava. Acabàvem sempre brindant. Com que Santa Rosa en el santoral antic se celebrava a final de mes, si li sobraven galetes del dia 23, repetia la trobada el dia 30, a l'estil d'abans. Fèiem més broma i gatzara. I fins l'any que ve.

Expliquen que l'any 2015 va comentar que era el darrer i tots vam pensar

que ho deia per l'edat i el viatge, que ja se li feia feixuc. El cert és que el 2016, quan es va acostar l'onomàstica, va deixar anar: «Aquest any serà una celebració molt especial». I no la van treure d'aquí.

Just quan va escaure's el 23 d'agost va córrer la veu que havia desaparegut. Va començar el desconcert. Com que en altres ocasions havia fet algunes escapades estranyes que no havia aclarit mai i li havia molestat que la busquesin, la gent va restar expectant. Deien que a Olot, el masover havia vist com carregava els gossos al cotxe i marxava, i que, a dintre la casa, ho havia deixat tot endreçat i buit. El suspens va ser intens. Cap on devia haver anat? És evident que Beget l'atreia. Per tant, familiars i amics van buscar-la per allà,

sobretot quan, l'endemà, va aparèixer el seu cotxe en el camí que la gent anomena de *la cabanya del metge*. Aquella pista forestal permetia anar a trobar el camí del Puigmal que ascendeix cap al Grau i, pel coll de Malrem, porta fins a França. Van pensar que podia haver pujat per allà, i, efectivament, un begetí va corroborar que l'havia trobada quasi a dalt del Grau i que havien estat parlant, això sí, amb tota normalitat. La Rosa tenia una obsessió per aquell indret. En més d'una ocasió, m'havia parlat d'anar a veure-hi una pedra arrodonida que, segons ella, tenia algun

significat. No hi vam arribar a coincidir. Deia, també, que en aquelles altures, la penya feia una mena de *bauma* que creava un ambient recollit de capella especial. Què va atraure la Rosa fins allà?

El cert és que els qui la buscaven van acabar trobant el seu cos, de bocaterrosa, sense vida, sense cap senyal de violència, en un relleix del penya-segat. Havia deixat un mocador, potser com a senyal, en el trencant del camí. Me la imagino estesa a terra, contemplant llargament la vall de Beget, el poble, que des d'allà és com un pessebre,

>> *Un helicòpter sobrevolant el penya-segat del Grau.*

>> Un moment del funeral de la Rosa Carrera al cementiri de Beget.

>> Rosa Carrera, en una imatge de fa pocs anys

els dos torrents, l'hostal de casa seva, l'església, amb la majestat que el seu pare i altres membres del Comitè del poble van salvar en temps de la guerra, la plana, el riberal, el perfil del Bestracà... La Rosa devia tenir una idea molt assumida (solia dir que no volia arribar a vella), i ni el sentiment nostàlgic de deixar tot allò la va fer reaccionar. Alguns elements trobats, segons diuen, al voltant del seu cos semblen indicar una acció ben convençuda de fer el pas definitiu. Es fa difícil imaginar aquest final tràgic: la seva sang freda, la vista que s'ennuvola, la son que ve, les parpelles que pesen i la foscor i el silenci per sempre més. I els gossos al costat, fent companyia, també desconcertats.

La Rosa va morir abraçant la terra que estimava. L'accés al lloc era difícil i el cos va ser rescatat amb l'ajuda d'un helicòpter de la Generalitat. La vam veure passar per l'aire, com en una visió surrealista. Perplexos encara, el dilluns 29 d'agost la vam acompanyar en el funeral a l'església de Beget, i, finalment, al cementiri, on el cantautor Jaume Arnella li va dedicar una cançó en el moment d'anar a posar-la al nínxol i va dipositar el cançoner (que tantes vegades havia repassat amb ella) sobre el taüt. Ja ha passat un any i l'interrogant del seu traspàs encara plana damunt d'aquell poble tan bell i tranquil.

Joan Domènech Moner